

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 21.2.2013
C(2013) 729 final

Herr talman,

Kommissionen vill tacka riksdagen för det motiverade yttrandet om förslaget till direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och rekonstruktion av kreditinstitut och värdepappersföretag (COM (2012) 280 final). Den beklagar dock sitt försenade svar.

Huvudsyftet med en harmoniserad ram för återhämtning och rekonstruktion av kreditinstitut och värdepappersföretag är att trygga finansiell stabilitet på den inre marknaden och underlätta samarbetet mellan de nationella myndigheterna vid hanteringen av konkurser inom bankkoncerner eller värdepappersföretag med verksamhet i flera länder.

Kommissionen är övertygad om att överdrivet risktagande försvåras genom att man förebygger beroende av offentligt ekonomiskt stöd till konkursfärdiga banker eller investeringsföretag. Ramverket kommer att ge offentliga myndigheter befogenheter att ingripa så att alla företag – oberoende av storlek och inbördes relationer – kan lämna marknaden utan att orsaka störningar för hela systemet (dvs. utan att orsaka avbrott i tillhandahållandet av grundläggande tjänster). Inom det föreslagna ramverket kan kreditinstituten och värdepappersföretagen inte längre förvänta sig att skattebetalarnas pengar kommer att användas för att undvika att de lämnar marknaden.

Kommissionen har föreslagit en harmoniserad minimiuppsättning verktyg och befogenheter så att medlemsstaterna kan införa ytterligare verktyg, anpassade till deras särskilda situation, förutsatt att de är förenliga med de regler som fastställs på EU-nivå, särskilt med de principer och mål som fastställs i det föreslagna direktivet. Exempelvis ska möjligheten till ett tillfälligt statligt ägande följa de villkor som anges i direktivet (genom inrättande av en så kallad brobank eller tillsammans med ett värderingsavdrag för borgenärerna).

Kommissionen vill betona att även om syftet med förslaget är att i möjligaste mån undvika användningen av skattebetalarnas pengar, förbjuder inte ramverket användningen av offentliga medel för att finansiera bankrekonstruktion. Beviljandet av sådant stöd måste emellertid uppfylla EU:s regler för statligt stöd. Förslaget om bankrekonstruktion påverkar inte dessa regler, som kommer att fortsätta gälla närhelst sådan finansiering som karakteriseras som statligt stöd tillhandahålls i samband med bankrekonstruktion.

Talman Per Westerberg
Sveriges riksdag
SE – 100 12 Stockholm

Kommissionen vill påpeka att utnämmandet av en särskild förvaltare har visat sig vara användbart i vissa medlemsstater som en disciplinfaktor för ledningen och aktieägarna och som ett sätt att främja privata lösningar på en kris i ett tidigt skede. Enligt förslaget kan de ansvariga nationella myndigheterna välja om de vill använda sig av detta verktyg eller inte.

Kommissionen noterar riksdagens utlåtande om att förslaget om en obligatorisk lånemekanism mellan de nationella finansieringsarrangemangen för avvecklingskostnader strider mot subsidiaritetsprincipen.

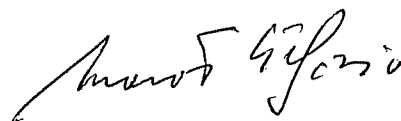
Kommissionen anser att det bara är EU som kan vidta åtgärder som säkerställer att kreditinstitut och värdepappersföretag verksamma i mer än en medlemsstat omfattas av liknande krav när det gäller återhämtning och rekonstruktion, säkerställer lika konkurrensvillkor, undviker omotiverade kostnader för att uppfylla olika krav i samband med gränsöverskridande verksamhet och därmed främjar ytterligare integrering av den inre marknaden.

Under krisen tydliggjordes behovet av gemensamma insatser på EU-nivå avseende ett regelverk för återhämtning och rekonstruktion, inklusive behovet av en obligatorisk lånemekanism mellan de nationella finansieringsarrangemangen för rekonstruktionskostnader. Kommissionen har föreslagit följande tillvägagångssätt: För det första bör en viss del av medlen vara förfinansierade (målfinansieringsnivå). För det andra bör det vid behov tillhandahållas extraordinär finansiering (extraordinära ex post-bidrag). För det tredje bör det på nationell nivå finnas alternativ finansiering, och för det fjärde bör lån mellan finansieringsarrangemang vara obligatoriskt. Denna lånefacilitet mellan nationella finansieringsarrangemang skulle ytterligare minska behovet av att ta till skattebetalarnas pengar.

En lånefacilitet mellan olika medlemsstaters finansieringsarrangemang är till sin natur sådan att den bara kan inrättas med ett EU-initiativ. Alternativen – bilaterala överenskommelser eller en frivillig lånefacilitet – skulle inte nå målet på ett effektivt sätt. Dessutom skulle en frivillig mekanism inte utnyttjas automatiskt om den skulle behövas. Nuvarande förslag om en ömsesidig lånefacilitet mellan finansieringsarrangemangen förhindrar i all synnerhet överdrivet risktagande. Det skapar inte några incitament till finansieringsarrangemangen att enbart förlita sig på lånefaciliteten i stället för att vara väl försedd med tillräckliga medel. Förslaget och delegeringen av befogenheter innehåller viktiga skyddsmekanismer i detta avseende.

Kommissionen hoppas att dessa klagoranden besvarar de synpunkter och farhågor som tas upp i riksdagens motiverade yttrande, och ser fram emot att fortsätta den politiska dialogen i framtiden.

Med vänlig hälsning

Maroš Šefčovič
Vice ordförande